

FNs Sydvestafrikaråd at udøve sine funktioner.

- c) Endelig bestemmes det, at Sydvestafrikarådet skal gøre alt i sin magt for at muliggøre opnåelse af uafhængighed inden juni 1968.

Disse ændringer betyder i realiteten, at Sydvestafrikarådet skal afgive en rapport til 22. generalforsamling om kontakten med Sydafrika, og at resolutionen næppe kan danne basis for at bringe Sydvestafrikaspørgsmålet op i Sikkerhedsrådet før tidligst 1968.

Disse indrømmelser fra afro-asiaterne, der fortsat ikke gjorde resolutionsudkastet acceptabelt for de vestlige lande, var for de mere militante afrikanske lande som Algeriet og Mali for vidtgående, således at disse to lande ikke optrådte som medforslagsstillere til det nye resolutionsforslag. Fra Sovjetunionens og de øvrige kommunistiske landes side kunne man fortsat ikke acceptere den foreslåede FN-administration, ligesom indrømmelserne til latinamerikanerne fjernede forslaget yderligere fra de sovjetiske tanker.

Selv om der — atter med aktiv dansk deltagelse — udfoldedes store bestræbelser for i sidste øjeblik at opnå en tilnærmelse mellem det nye resolutionsforslag og de vestlige tanker, lå parternes synspunkter fortsat for langt fra hinanden til, at disse bestræbelser kunne lykkes. Generalforsamlingen vedtog herefter den 19. maj *den afro-asiatiske/latinamerikanske resolution* (res. 2248) med 85

stemmer for og 2 imod (Sydafrika og Portugal), medens 30 afholdt sig fra at stemme (de vestlige og de kommunistiske lande samt Botswana og Malawi).

3. Da det ikke havde vist sig muligt at nå til enighed om sammensætningen af det i resolutionen forudsatte *Sydvestafrikaråd* på 11 medlemmer eller om udpegelsen af en kommissær for området, udsattes afslutningen af 5. ekstraordinære samling først til den 6. juni og derefter igen til den 13. juni. På sidstnævnte dato vedtog generalforsamlingen, at Sydvestafrikarådet skulle bestå af følgende medlemsstater: Chile, Colombia, Guyana, Indien, Indonesien, Jugoslavien, Nigeria, Pakistan, Tyrkiet, UAR og Zambia. Samtidigt udnævntes vicegeneralsekretær Constantin Stavropoulos, FN's juridiske rådgiver, til fungerende FN-kommissær for Sydvestafrika.

Allerede som følge af Sydvestafrikarådets urepræsentative sammensætning skal man næppe forvente positive resultater af rådets forhandlinger med Sydafrika, og yderligere fremskridt i Sydvestafrikaspørgsmålet er der ikke udsigt til foreløbig, efter at der på den ekstraordinære samling opstod modsætningsforhold mellem afro-asiater og latinamerikanere på den ene side og andre medlemsgrupper på den anden i stedet for den konfrontation mellem Sydafrika og FN's samlede medlemskab i øvrigt, som havde været en naturlig forudsætning for en videre positiv udvikling.

IV. Omfattende gennemgang af alle sider af spørgsmålet om fredsbevarende operationer.

A. 33-magtsudvalget.

1. I overensstemmelse med 21. generalforsamlings beslutning genoptog 33-magtsudvalget sit arbejde i begyndelsen af 1967. Udvalget nedsatte på sit første møde to arbejdsgrupper bestående af alle medlemmer. Den ene skulle undersøge de forskellige metoder for finansiering af fredsbevarende operationer, medens den anden skulle behandle spørgsmål vedrørende faciliteter, tjenesteydelser og personel, som medlemslandene frivilligt måtte stille til rådighed

for en fredsbevarende operation. De konstitutionelle spørgsmål skulle alene behandles i udvalgets plenum. Meget få af udvalgets medlemmer begrænsede sig imidlertid i deres indlæg til de til de enkelte arbejdsgrupper henlagte spørgsmål, hvorfor formålet med opdelingen — at få de kontroversielle konstitutionelle spørgsmål om kompetencefordelingen mellem Sikkerhedsrådet og generalforsamlingen skilt ud — ikke blev nået.

Debatten formede sig som en gentagelse af tidligere drøftelser og var således præget af